

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Město Sedlec - Prčice**, se sídlem nám. 7. května 62, Sedlec - Prčice, zastoupený JUDr. Filipem Rigelem, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Základní umělecká škola Sedlec - Prčice**, se sídlem nám. 7. května 59, Sedlec - Prčice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2019, č. j. MSMT-25910/2019-3, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2021, č. j. 11 A 167/2019 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč k rukám JUDr. Filipa Rigela, Ph.D., advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy rozhodnutím ze dne 14. 5. 2019, č. j. MSMT-9097/2019-3, zamítlo žádost žalobce o zápis změny v údajích podle § 144 odst. 1 písm. i) a j) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon – dále jen „školský zákon“). Důvodem bylo, že Mgr. Sosnovcová, která byla jmenována ředitelkou osoby zúčastněné na řízení, nesplňuje předpoklady pro výkon činnosti ředitele školy podle § 5 zákona č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pedagogických pracovnících“). Konkrétně se jednalo o předpoklad podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících (odborná kvalifikace pro přímou pedagogickou činnost, kterou vykonává). Podaný rozklad ministr školství, mládeže a tělovýchovy v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl.

[2] O následně podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) tak, že obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle městského soudu mají podmínky pro výkon činnosti ředitele školy veřejnoprávní charakter, přičemž do funkce ředitele školské právnické osoby a příspěvkové organizace a vedoucího organizační složky státu nebo její součásti může být jmenován pouze ten, kdo splňuje předpoklady pro výkon této funkce stanovené zákonem o pedagogických pracovnících. Ředitel školy musí podle § 5 odst. 1 ve spojení s § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících splňovat předpoklad odborné kvalifikace pro přímou pedagogickou činnost, kterou vykonává.

[3] Městský soud uvedl, že dne 15. 9. 2008 bylo v případě Mgr. Sosnovcové rozhodnutím tehdejšího ředitele zúčastněné osoby v písemné formě upuštěno od předpokladu splnění odborné kvalifikace učitele výtvarného oboru podle § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících. Městský soud souhlasí s argumentací správních orgánů potud, že Mgr. Sosnovcová uvedeným rozhodnutím skutečně nezískala odbornou kvalifikaci. Zákon o pedagogických pracovnících na ni však kvůli tomuto rozhodnutí pohlíží, jako by předpoklad odborné kvalifikace učitele uměleckého odborného předmětu na dané základní umělecké škole splňovala. V posuzovaném případě je tedy nutno Mgr. Sosnovcovou považovat s ohledem na rozhodnutí tehdejšího ředitele na dané škole za odborně kvalifikovanou.

[4] Jelikož podle městského soudu Mgr. Sosnovcová splňuje předpoklad dle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících, neboť se na dané škole považuje od 15. 9. 2008 pro pracovněprávní účely za odborně kvalifikovanou, splňuje i předpoklady pro výkon funkce ředitele konkrétní základní umělecké školy (zúčastněné osoby) dle § 5 zákona o pedagogických pracovnících, neboť správní orgány netvrdily, že by nesplňovala ostatní předpoklady pro výkon funkce ředitele stanovené v tomtéž ustanovení. Městský soud uzavřel, že správní orgány pochybily, když dospěly k závěru, že Mgr. Sosnovcová v daném případě nesplňuje potřebné předpoklady pro výkon funkce ředitelky podle § 5 odst. 1 zákona o pedagogických pracovnících, a proto nevyhověly žádosti o zápis změny v údajích vedených v rejstříku škol a školských zařízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

pokračování

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „napadený rozsudek“ a „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. pro nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost.

[6] Stěžovatel namítá, že městský soud neaplikoval § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících ve znění účinném v rozhodné době, což mohlo mít za následek vyvození chybných právních závěrů.

[7] Dále stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť se městský soud nevypořádal s argumenty stěžovatele uvedenými v jeho rozhodnutích a v soudním řízení. Argumenty městského soudu nelze z napadeného rozhodnutí dovodit ani implicitně. Není nijak zdůvodněno, proč by měl být právní režim upuštění od předpokladu odborné kvalifikace považován za ekvivalentní požadavku na odbornou kvalifikaci ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících, a to i přesto, že se městský soud ztotožnil se závěrem stěžovatele, že Mgr. Sosnovcová nezískala postupem dle § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících odbornou kvalifikaci.

[8] Podle stěžovatele není sporu o tom, že s ohledem na § 3 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o pedagogických pracovnících musí ředitel školy splňovat předpoklad odborné kvalifikace pro přímou pedagogickou činnost, kterou vykonává. Spornou otázkou je, zda lze odbornou kvalifikaci ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) získat prostřednictvím postupu dle § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících. Stěžovatel má za to, že odborné kvalifikace získané dle § 10 odst. 1 a odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících nejsou ekvivalentní. Postupem dle § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících nezíská dotčený pracovník příslušnou odbornou kvalifikaci, pouze je od tohoto požadavku výjimečně upuštěno a tento požadavek se považuje pro účely výuky uměleckých odborných předmětů za splněný jen na dané škole. Pokud by se ucházel o místo ředitele na jiné škole, nesplňoval by předpoklad odborné kvalifikace ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících. Dle stěžovatele je legitimní předpokládat, že odborná kvalifikace ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících musí mít univerzální platnost a pro výkon funkce ředitele školy nepostačí písemné uznání na dané základní umělecké škole provedené předchozím ředitelem školy. Tento výklad má oporu i ve znění § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících, v němž se jasně uvádí, že pedagogický pracovník „*má odbornou kvalifikaci pro přímou pedagogickou činnost, kterou vykonává*“. Bylo by proti smyslu, účelu a jazykovému znění dotčeného ustanovení, aby bylo možné splnit předpoklad odborné kvalifikace postupem dle § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících.

[9] Stěžovatel také upozorňuje, že ředitel školy je vedoucím pedagogickým pracovníkem a je důležitou postavou v rámci školy a vzdělávacího procesu, neboť rozhoduje prakticky ve všech záležitostech týkajících se poskytování vzdělávání. Podle § 164 odst. 1 písm. c) školského zákona ředitel školy odpovídá za odbornou a pedagogickou úroveň vzdělávání. Proto stěžovatel trvá na tom, že uznání předpokladu odborné kvalifikace ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících má jen omezené účinky. Není žádoucí, aby osoba bez získání předepsaného vzdělání mohla

působit jako ředitel školy, zvláště když na jakékoli jiné základní umělecké škole by tatáž osoba nemohla v budoucnu automaticky působit ani jako řadový pedagogický pracovník.

[10] Stěžovatel poukazuje i na argument systematický. Pokud by zákonodárce vnímal odborné kvalifikace dle § 10 odst. 1 a 2 zákona o pedagogických pracovnících jako ekvivalentní, nebyl by systematický důvod, proč upravovat odbornou kvalifikaci dle § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících v samostatném odstavci a neupravit tuto proceduru v rámci dalšího písmena § 10 odst. 1 zákona o pedagogických pracovnících (s výhradou, že v tom případě by existoval jen § 10).

[11] Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozhodnutím městského soudu a navrhnul zamítnutí kasační stížnosti. Napadený rozsudek podle žalobce není nepřezkoumatelný, lze z něj spolehlivě usoudit, k jakému závěru městský soud dospěl. Pokud by se mělo dojít k závěru, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, pak by ovšem bylo nutné stejně posoudit rozhodnutí správního orgánu. Ani žalovaný se totiž plně nevypořádal se všemi jednotlivými argumenty žalobce, které byly předloženy ve správním řízení. Žalobce rovněž odmítl, že by městský soud užil ve věci nesprávné znění § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících. V bodě 27. napadeného rozsudku je toto ustanovení citováno ve znění k 15. 9. 2008 pouze z toho důvodu, že právě onoho dne došlo k uznání kvalifikace Mgr. Sosnovcové, a to nesporně podle tehdy účinného znění zákona o pedagogických pracovnících.

[12] Žalobce dále argumentoval, že § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících umožňuje přijmout na pozici učitele základní umělecké školy (resp. učitele odborných uměleckých předmětů na této škole) také toho, kdo je uznán jako výkonný umělec či výtvarný umělec. Tuto podmínku Mgr. Sosnovcová splňuje, je tedy oprávněna na základní umělecké škole působit jako učitel odborných uměleckých předmětů, což je jedna z podmínek pro to, aby mohla být ředitelkou školy. Jelikož Mgr. Sosnovcová předpoklady podle § 5 zákona o pedagogických pracovnících splňuje, je zamítnutí žádosti a zamítnutí následného rozkladu nezákonné, a proto městský soud postupoval správně, pokud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení.

[13] Žalobce nesouhlasil s argumentací stěžovatele ohledně neekvivalentnosti § 10 odst. 1 a odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících. Podle žalobce § 3 zákona o pedagogických pracovnících hovoří o odborné kvalifikaci jako požadavku na pozici ředitele školy, přičemž § 10 tuto odbornou kvalifikaci určuje, a to jak v odst. 1, tak v odst. 2. Mezi oběma odstavci nelze činit rozdíly, kvalifikace dle odst. 1 i odst. 2 je zcela rovnocenná a zákon na žádném místě nečiní preferenci v tom smyslu, že by měly být upřednostněny osoby s kvalifikací dle odst. 1 před osobami s kvalifikací dle odst. 2.

[14] Stěžovatel sice argumentuje gramatickým výkladem § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících, ale z něj vyplývá přesně opačný závěr. V § 10 odst. 2 *in fine* zákona o pedagogických pracovnících je totiž stanoveno, že lze uznat předpoklad odborné kvalifikace učitele pro účely tohoto zákona na dané škole za splněný. Jde tedy o rozhodnutí, které umožňuje použít právní fikci: daný učitel předpoklad nesplňuje, ale na základě předmětného aktu se na něj pohlíží tak, jako by předpoklad splňoval a kvalifikaci

pokračování

měl. Zde je důležitý dovětek „*pro účely tohoto zákona*“. Dané uznání se tedy vztahuje na všechny účely celého zákona o pedagogických pracovnících, nikoliv jen izolovaně na část § 10 tohoto zákona (to by v daném ustanovení byl nepochybně jiný dovětek, patrně „*pro účely tohoto ustanovení*“). Uznání kvalifikace se tedy vztahuje na celý zákon o pedagogických pracovnících, a to včetně ustanovení o požadavcích na funkci ředitele základní umělecké školy. Není důvodu, aby mezi jednotlivými učiteli jedné školy (tj. těmi dle § 10 odst. 1 a dle § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících) byly činěny rozdíly ve vztahu k jejich možnosti ucházet se o pozici ředitele školy.

[15] Veřejnoprávní charakter zákona o pedagogických pracovnících neznamená, že by zákon o pedagogických pracovnících měl být vykládán restriktivně. Způsob jmenování ředitele školy je soukromoprávní povahy a stejný je vztah mezi zřizovatelem školy a jejím ředitelem. Zde tedy správní orgán nerozhoduje jen ve vztahu ke škole, potažmo jejímu zřizovateli, ale nepřímě také ve vztahu k fyzické osobě, která má být zapsána (a dopadá tak do práva na výkon funkce či zaměstnání). Výklad dvou rovnocenných variant by tak měl být vyřešen ve prospěch žalobce jako žadatele v souladu s principem *in dubio mitius*. Dále žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02: „*Za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, nelze pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje*“. Stěžovatel však argumentuje přesně opačně proti logice této zásady, a tedy rozporně s judikaturou Ústavního soudu.

[16] Žalobce také připomněl nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. IV. ÚS 378/16, podle kterého výklad právních norem v rozporu s obecnými výkladovými pravidly a zejm. v rozporu s jejím smyslem a účelem, je porušením práva na spravedlivý proces. Pokud chtěl zákonodárce skupině „uznaných“ výkonných či výtvarných umělců zabránit v přístupu k ředitelské pozici, měl to učinit výslovně a jasně. Neučinil-li tak, je nutno při konkurenci dvou výkladů zvolit ten, který je příznivější k právům jednotlivce, zde Mgr. Sosnovcové. K uznání kvalifikace Mgr. Sosnovcové došlo přibližně deset let předtím, než se stala ředitelkou školy, takže nelze mít za to, že šlo o účelový akt sloužící jen k tomu, aby se vzápětí stala ředitelkou školy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Kasační stížnost je včasná a projednatelná.

[18] Stěžovatel namítal, že se městský soud nevypořádal s jeho argumenty uvedenými ve správních rozhodnutích a v soudním řízení.

[19] K nepřezkoumatelnosti rozsudku rozšířený senát v usnesení ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, uvedl, že „*aplikace tohoto kasačního důvodu připadá v úvahu výjimečně, není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí*

projednáváné věci. [...] je nutné k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat krajně zdrženlivě. Jeho použití je namísto např. tehdy, pomine-li krajský soud podstatná skutková tvrzení opřená o obsah správního spisu či podložená důkazními návrhy, mohou-li reálně vést k přehodnocení merita věci.“

[20] V projednávaném případě je z napadeného rozsudku seznatelné, jak městský soud posoudil klíčovou právní otázku týkající se předpokladu odborné kvalifikace podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících. Jestliže stěžovateli vadí, že městský soud nevedl polemiku s právním názorem, který zaujal ve správních rozhodnutích a v soudním řízení, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou judikaturu, dle které *„je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypovídá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.“* (viz rozsudek ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009-153).

[21] Námitka stěžovatele poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku tak není důvodná. Odlišný pohled stěžovatele na právní posouzení zjištěného skutkového stavu nezakládá vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Jinou otázkou je správnost právního posouzení soudu, resp. zákonnost napadeného rozsudku, kterou se kasační soud zabýval následně.

[22] Námitka, že městský soud neaplikoval § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících v účinném znění, je nedůvodná. V bodě 27. totiž městský soud citoval předmětné ustanovení výslovně *„v tehdy platném a účinném znění“* ve vztahu k rozhodnutí o upuštění od předpokladu odborné kvalifikace. Ani z ostatních pasáží napadeného rozsudku nelze dovozovat, že by městský soud aplikoval neúčinné znění ustanovení.

[23] Klíčovou otázkou sporu je to, zda lze odbornou kvalifikaci ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících získat prostřednictvím postupu dle § 10 odst. 2 téhož zákona.

[24] Podle § 5 odst. 1 zákona o pedagogických pracovnících *ředitelem školy může být fyzická osoba, která **splňuje předpoklady podle § 3** a získala praxi spočívající ve výkonu přímé pedagogické činnosti nebo v činnosti, pro kterou jsou potřebné znalosti stejného nebo obdobného zaměření, nebo v řídicí činnosti nebo v činnosti ve výzkumu a vývoji v délce a) 3 roky pro ředitele mateřské školy, b) 4 roky pro ředitele základní školy, základní umělecké školy a školských zařízení s výjimkou školských zařízení pro výkon ústavní výchovy, ochranné výchovy a středisek výchovné péče, c) 5 let pro ředitele střední školy, jazykové školy, konzervatoře, vyšší odborné školy a školských zařízení pro výkon ústavní výchovy, ochranné výchovy a středisek výchovné péče.*

[25] Podle § 3 odst. 1 zákona o pedagogických pracovnících *pedagogickým pracovníkem může být ten, kdo splňuje tyto předpoklady: a) je plně způsobilý k právním úkonům, b) **má odbornou kvalifikaci pro přímou pedagogickou činnost, kterou vykonává**, c) je bezúhonný, d) je zdravotně způsobilý a e) prokázal znalost českého jazyka, není-li dále stanoveno jinak.*

pokračování

[26] Podle § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících platí, že *u toho, kdo je nebo byl výkonným umělcem nebo výtvarným umělcem, může ředitel základní umělecké školy, střední školy nebo konzervatoře v odůvodněných případech písemně uznat předpoklad odborné kvalifikace učitele předmětu odpovídajícího uměleckému zaměření zaměstnance pro účely tohoto zákona na dané škole za splněný* (ve všech citacích důraz přidán NSS).

[27] Podle § 32 odst. 1 zákona o pedagogických pracovnících *fyzická osoba, která nesplňuje předpoklad podle § 3 odst. 1 písm. b), může vykonávat přímou pedagogickou činnost po dni nabytí účinnosti tohoto zákona a) pokud ke dni účinnosti tohoto zákona dosáhla 50 let věku a dlouhodobým výkonem přímé pedagogické činnosti na příslušném druhu nebo typu školy nejméně po dobu 15 let prokázala schopnost výkonu požadované činnosti, b) nejdéle po dobu deseti let, pokud v této době nezahájí studium, kterým potřebný předpoklad získá, a toto studium úspěšně ukončí, c) jestliže v době vzniku základního pracovněprávního vztahu neuskutečňovaly vysoké školy pro výuku odborných předmětů ve střední a vyšší odborné škole akreditovaný magisterský studijní program příslušného studijního oboru; v tomto případě se získáním nejvyššího dosažitelného vzdělání v příslušném oboru považuje předpoklad odborné kvalifikace pro pracovněprávní účely za splněný, nebo d) pokud ke dni 1. ledna 2015 dosáhla alespoň 55 let věku a pokud vykonávala přímou pedagogickou činnost na příslušném druhu školy nejméně po dobu 20 let.*

[28] Z citované právní úpravy vyplývá, že ředitelem školy může být pouze fyzická osoba, která splňuje předpoklady pro výkon činnosti pedagogického pracovníka podle § 3 zákona o pedagogických pracovnících. Jedním z předpokladů je to, že fyzická osoba *má odbornou kvalifikaci pro přímou pedagogickou činnost, kterou vykonává*. Jakým způsobem lze odbornou kvalifikaci získat, upravuje Díl 2 zákona o pedagogických pracovnících. V § 10 zákona o pedagogických pracovnících je pojednáno o učitelích uměleckých odborných předmětů v základní umělecké škole, střední škole a konzervatoři. Jeho odst. 1 se věnuje možnosti získat odbornou kvalifikaci skrze studium, zatímco odst. 2 umožňuje řediteli školy předpoklad odborné kvalifikace uznat na dané škole za splněný.

[29] Stěžovatel namítá, že „uznání předpokladu odborné kvalifikace“ neznamená „mít odbornou kvalifikaci“ podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících. V jeho pojetí se jedná o výjimečné upuštění požadavku na odbornou kvalifikaci, nikoliv o získání odborné kvalifikace. Ve prospěch svého závěru argumentuje také systematickým výkladem zákona.

[30] Systematický výklad (a nejenom on) však přitom podle Nejvyššího správního soudu svědčí o správnosti závěru městského soudu. Díl 2 zákona o pedagogických pracovnících je pojmenován „Získávání odborné kvalifikace pedagogických pracovníků“. Ze znění § 10 zákona o pedagogických pracovnících je pak již na základě jazykového výkladu zcela zřejmé, že učitel uměleckých odborných předmětů v základní umělecké škole může odbornou kvalifikaci získat skrze absolvování požadovaného studia, nebo na základě uznání ředitele podle odst. 2. Díky uznání odborné kvalifikace pak splňuje předpoklad podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících, neboť pokud odbornou kvalifikaci získá, tak ji i „má“.

[31] Jiný výklad není možný, což podporuje i znění § 32 odst. 1 zákona o pedagogických pracovnících. Ten upravuje situaci, kdy fyzická osoba nesplňuje předpoklad podle § 3 odst. 1 písm. b), ale přesto je jí při splnění dalších podmínek umožněno vykonávat přímou pedagogickou činnost. Pokud by totiž byla přijata interpretace stěžovatele, byl by význam § 10 odst. 2 vyprázdněn, neboť by fyzická osoba nesplňovala předpoklad podle § 3 odst. 1 písm. b) a vztahoval by se na ni § 32 zákona o pedagogických pracovnících. Uznání odborné kvalifikace ředitelem by neplnilo žádný účel. Nelze tedy přisvědčit námitce stěžovatele, že výklad zaujatý městským soudem byl v rozporu se smyslem, účelem a jazykovým zněním zákona.

[32] Vhodné je i poukázat na znění § 5 zákona o pedagogických pracovnících, které vyžaduje splnění předpokladů podle § 3, neurčuje již však, jakým konkrétním způsobem toho musí být dosaženo. Pokud by zákonodárce vyžadoval na pozici ředitele školy pedagogického pracovníka, který získal odbornou kvalifikaci výhradně cestou studia, tuto podmínku by do znění zákona zakotvil.

[33] Pokud stěžovatel dovozuje, že odborná kvalifikace ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících musí mít univerzální platnost (tj. na všech školách daného typu), jedná se o závěr, který není podložen zněním zákona.

[34] Nejvyšší správní soud nepochybně, že ředitel školy je důležitou postavou v rámci školy a vzdělávacího procesu. Nesouhlasí však s tím, že by osoba, které byl uznán předpoklad odborné kvalifikace, musela být vždy osobou s nižší (nevyhovující) úrovní vzdělání, což dokládá i projednávaný případ, kdy má Mgr. Sosnovcová mj. odbornou kvalifikaci učitele prvního stupně základní školy.

[35] Odbornou kvalifikaci pro přímou pedagogickou činnost, kterou vykonává, má podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících i osoba, které byl tento předpoklad uznán ředitelem školy podle § 10 odst. 2 zákona o pedagogických pracovnících. Z výše uvedeného vyplývá, že kasační námitka stěžovatele není důvodná. Městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil správně.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[36] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Procesně úspěšnému žalobci se přiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč. Tato částka představuje odměnu zástupce ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), za hotové výdaje zástupci náleží celkem 300 Kč

pokračování

dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a na daň z přidané hodnoty (po zaokrouhlení) částka ve výši 714 Kč. Částku ve výši 4114 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Filipa Rigela, Ph.D. Jelikož osobě zúčastněné na řízení nebyla Nejvyšším správním soudem v řízení o kasační stížnosti uložena žádná povinnost, s jejímž plněním by jí vznikly jakékoli náklady, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 věta první s. ř. s. *a contrario*).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu